

МИЛО ПОПОВИЋ, дипл. инж. агрономије

Смрт је отргла из наших редова још једног из плејаде свијетлих ликова пољопривредне струке. Десетог марта 1980. умро је у 76. години уважени колега, добри човјек и цијењени пољопривредни стручњак Мило Поповић, дипл. инж. агрономије.

Покојни Мило рођен је 1905. у угледној породици Поповића у Кучима. Основну школу завршио је у Дољанима, Средњу пољопривредну учио је у Марибору и Букову а Пољопривредни факултет у Прагу — Чехословачка 1933.

Након завршетка студија постављен је за управника Пољопривредног огледног добра на Тополици, код Бара, гдје га је и рат затекао. У току рата Мило је испољио високу патриотску свијест и слободарску борбеност. Заложно се свом својом личношћу за циљеве народноослободилачке борбе, посебно у пружању помоћи илегалним радницима на територији Бара и интернираним родољубима. На таквом раду био је откривен од непријатеља па је 1943. ухапшен и спроведен у затвор у ондашњој Подгорици, гдје је остао све до свршетка рата. И тамо је Мило показао високу патриотску свијест личним примјером и храбрењем другова да не клону духом, већ да достојанствено истрају до краја.

Након ослобођења земље Мило се са младалачким еланом залаже за обнову и изградњу заостале и ратом опустошене пољопривреде. Већ му је 1946. повјерено организовање Пољопривредне школе и Пољопривредног добра на Капином Пољу, код Никшића, а 1947. Пољопривредне школе и Пољопривредног добра у Херцег-Новом. Након тога постао је руководилац Пољопривредног имања Средње пољопривредне школе у Бару. Од 1953-1961. руководилац је Огледног добра Воћарско-виноградар-

ског института у Сремским Карловцима а након тога руководи-
лац воћарско-виноградарске технологије на Пољопривредном до-
бру „Крушевац“ код Титограда, гдје је и пензионисан, 1967.

Покојни Мило је веома запажена личност пољопривредне,
посебно виноградарско-воћарске струке у Црној Гори. Тој стру-
ци је поклонио своју плодну активност и видно допринио њеном
развоју у послужератном периоду. Био је над њеном проблема-
тиком и дјеловао смирено на своје млађе сараднике, спреман
да их у свему доброме подстакне и подучи. Поред тога, Мило је
и врсни педагог и уважени професор. Он образује бројне гене-
рације младих пољопривредних стручњака. Његови ученици ра-
до се сјећају свога доброг професора, који их је са особитом љу-
бављу уводио у круг идеја, начела и елемената пољопривредне,
посебно воћарско-виноградарске производње.

За свој часни живот, предани и савјесни дугогодишњи
стручни рад и високи патриотизам Мило је добио и низ високих
заслужених друштвених признања и одликовања.

Родољубље, хуманост, постојаност и смиреност биле су до-
минантне црте свијетлог Милова карактера. За своју човјечност,
допринос развоју струке и безграничне љубави према земљи, не-
ка је трајан спомен и благодарност добром другу, драгом ко-
леги и врсном пољопривредном стручњаку инж. Милу Поповићу.

Др Љубо Павићевић

Илж. ДИМИТРИЈЕ — КИЊА БАТРИЋЕВИЋ

Послије кратке и тешке болести, 1. јануара 1981, заувјек нас је напустио угледни и заслужни члан Савеза пољопривредних инжењера и техничара Црне Горе илж. Димитрије - Киња Батрићевић.

Генерације агронома којима је припадао и са којима је живио и радио са неизмјерном тугом и болом примили су тешку истину да је из њихових редова отишао добри друг и пријатељ, познати организатор и привредни руководилац и особито цијењени и омиљени колега.

Покојни Киња рођен је 1927. у угледној породици Батрићевића у Очинићима, код Цетиња. Основну школу је завршио у свом родном мјесту, гимназију на Цетињу а Пољопривредни факултет у Загребу 1958.

Свој радни вијек провео је у Титограду. Радио је у Управи за пољопривреду, Републичком секретаријату за пољопривреду и шумарство, Водној заједници, Центру за унапређивање пољопривреде и шумарства, Пољопривредном комбинату и Агросервису, а од 1968. био је руководиоц »Српaгoгaсooр« — Титоград.

Припадао је генерацији напредних студената и агронома, која је у послеријатном развоју земље са особитим жаром и полетом улагала своје снаге и младалачки занос у унапређење пољопривредне струке не само Црне Горе него и шире заједнице.

Живот без рада за друга Кињу није имао смисла. Он је особито савјесно и предано обављао многобројне сложене задатке и вршио дужности које му је заједница повјеравала. Стога је био изабран за предсједника Савеза пољопривредних инжењера и техничара Црне Горе а дуго био и члан Редакције часописа „Пољопривреда и шумарство”. Његов допринос развоју и уна-

пребивању пољопривредне струке може послужити као примјер који треба да слиједе млађе генерације.

Кињина динамична личност плајенила је сараднике и пријатеље. Иако је рад за њега био прави изазов да упорно настави и развија оно што је мудро почињао са стваралачким немиром врсног стручњака и умног привредника, његова природа била је увијек спремна да озари другове и пријатеље при сваком сусрету.

Напустила нас је ријетко надарена и снажна личност. Остали смо без доброг друга и чврстог пријатеља. Савез пољопривредних инжењера и техничара Црне Горе изгубио је неуморног прегаоца, који је својим животом и радом доказивао како треба представљати своју струку и друштво и како треба улагати себе у темеље нашега даљег развоја.

Орден рада са златним вијенцом, Првوماјска награда Привредне коморе Црне Горе, Награда ослобођења Даниловграда, Повеља заслужног члана Савеза пољопривредних инжењера и техничара Црне Горе само су дио високих заслужних друштвених признања, којима су заједница и друштво наградили инж. Кињу Батрићевића.

Својим прераним одласком задао нам је велики бол и тугу, а себи је оставио угледно мјесто у широком кругу својих колега и пријатеља.

Нека је трајан спомен и благодарност драгом колеги, добром другу и пријатељу и врсном стручњаку инж. Димитрији Кињи Батрићевићу.

Дипл. инж. Милорад Поповић